

[Rager.]

dring i Lovgivningen om, fordi hele dette Lovforslag nemlig bygger paa, at Forligsmanden er en fornuftig og tænksom Mand. Ellers kunde hele Forslaget passende lægges i Papirkurven. Og da dette Standpunkt over for Funktionærerne er det eneste ræsonnable, fandt Udvalget det ganske unødvendigt at sætte noget saadant ind i Lovforslaget. Dette var Udvalgets Opfattelse heraf, og den tror jeg ogsaa er rigtig.

Jeg skal hermed anbefale at stemme imod de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Aksel Larsen: Udvalgets Ordfører begyndte sin Tale med at konstatere, hvad der ogsaa staar i Betænkningen, at det ikke er lykkedes Udvalget at naa til Enighed om Lovforslaget. Det hører sig antagelig til i dansk parlamentarisk Liv, at man udtrykker sig saaledes, naar man anser det for nødvendigt at skjule den Enighed, der er til Stede. For det er ikke muligt for Folk, som baade kan læse og forstaa, hvad de læser, at opdage nogen alvorlig Uenighed i den afgivne Betænkning, og det er heller ikke muligt, naar man har paahørt de Taler, der er holdt her. Det drejer sig ikke her om, hvorvidt der er Uenighed om Detailler, eller hvorvidt den ene vil have en Fjer mere i Hatten end den anden. Det drejer sig om, hvorvidt der er Enighed eller Uenighed om Lovforslagets afgørende Principper, og derom har vi paa Forhaand faaet en Erklæring om fuldkommen Enighed lige fra Socialdemokratiet til Det konservative Folkeparti, idet de 4 store Partier har erklæret, at de vil stemme for dette Lovforslag.

Altsaa er det ikke rigtigt, at denne Uenighed eksisterer. Grundanskuelsen i alle 4 Partier er i dette Tilfælde den samme, nemlig at Bestemmelsesretten over deres egne Løn- og Arbejdsvilkaar skal tages fra Arbejderne, og at den kapitalistiske Stat skal paatage sig i Fremtiden at regulere disse Forhold. De Ting kommer man ikke uden om. Uden Hensyn til, om det ene Parti saa forlanger 50 og det andet 60 pCt. ved en given Afstemning, bliver dog selve Lovforslagets Indhold, Realitet og Hensigt det samme.

Vi har tit nok ved Forhandlingerne her i Tinget karakteriseret den Form for Demokrati, som er kommet til Udtryk gennem Lovgivningen under den nuværende Regering, og dette Lovforslag gaar kun et Skridt, men ganske vist et betydningsfuldt Skridt, videre i samme Ret-

ning, som Lovgivningen hidtil er gaaet. Naar dette Lovforslag er gennemført — det vil ske snart —, kommer der andre, som paa andre Felter er omtrent lige saa vidtrækkende, i hvert Fald principielt lige saa betydningsfulde.

Vi har sagt ved første Behandling — og det var ogsaa før den Tid ingen Hemmelighed —, at vi var Modstandere af saadanne Forslag og saadanne Principper. Vi har den Opfattelse, at det bør være Arbejderne selv, som er Herrer i deres eget Hus, i deres egne Organisationer, som selv bestemmer, hvorledes Afgørelserne skal træffes derindenfor, som selv bestemmer, under hvilke Former de foretager deres Afstemninger, og at det er Kraftforholdet mellem Arbejderne og Arbejdskøberne, der afgør, hvorledes Lønnings- og Arbejdsforhold skal være.

Enhver, som paastaar, at det er en Samfundssag, at det er noget, Samfundet maa tage sig af, stiller sig paa det Standpunkt, at ikke Hensynet til Arbejdernes Mening og Arbejdernes Interesser, men Hensynet til det bestaaende Samfund, det kapitalistiske, skal være afgørende. Det vil sige, at man for at hjælpe det bestaaende Samfund skal knægte Arbejdernes Selvbestemmelsesret. Det er blevet udtrykt klart og indlysende af en af Socialdemokratiets Teoretikere. Det ærede Medlem Hr. Bomholt har i sidste Nummer af „Rød Ungdom“ skrevet en Artikel, hvor han bl. a. fremsætter følgende, som jeg med Formandens Tilladelse skal citere:

„I Aaret 1934 vil man opdage, at Statsmagten yderligere befæstes over for alle mulige Anliggender, hvorved det vil være meget farligt at udlevere denne Magt til Modstanderne. Dette bør Fagforeningernes Folk være klar over. Epoken før 1929 er forbi, og Hovednøglen til den Økonomi, der ligger paa Arbejdspladserne, ligger i Statens Haand.“

Hovednøglen til Lønningerne her i Landet, Hovednøglen til Arbejdsforholdene her i Landet vil i Fremtiden under denne Regering komme til at ligge i Statens Haand. Det siger det ærede Medlem Hr. Bomholt, og det er kun en konkret Videreførelse af den Tale, Statsministeren holdt i Journalistforbundet, hvor han erklærede sig for en begejstret Tilhænger af det, han med et fuldkommen forkert Udtryk kaldte „Planøkonomi“, og hvor han profeterede, at i den kommende Tid vilde Staten gribe endnu stærkere ind i Erhvervslivet end hidtil.

Jeg skal ikke ved denne Behandling gentage det, jeg sagde ved første Behand-